

Oaza mea

Rolea Nicolae

E miezul argintiu al zilei și ușor
Se întinde arșița deplină,
Și muguri cresc și frunze dor
Și balta-i seacă de lumină.

E plină de responsabilitate
Chemarea ta și o lipesc de cer
Și-ți spun că tată și ca frate
Că fără frunza ta respir stingher!

E oarbă arșița, adâncă fără tine
Și umbrele tăcute-n rânduri trec,
La sânul tău e oaza de destine
Unde setoase buzele-mi înec.

Declară vântul umed un boicot
Și toate fug, de arșiță, din mine
Și frunza-mi spune: nu mai pot
Fără izvorul sevei de la tine!

Și vin și stau și nu mai plec
E arzător nisipul pe coline.
Mă îmbrac copac și mă aplec
Peste izvorul tău cu ape line

Și lângă noi, ca la-nceputul lumii,
Dintr-o calească albă cu doi cai,
Coboară lin pe albul spumii
Însuși Dumnezeu, să bea un ceai!